

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
О ОБЈАВЉИВАЊУ ПРЕСУДЕ ДАНА 29. маја 2015. године**

Данас је 29. мај 2015. године пред Вишим судом у Београду – Одељењем за ратне злочине у кривичном предмету против оптуженог Вукшић Зорана и других, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗЈ у вези чл.22 КЗЈ по оптужници Тужилаштва за ратне злочине, КТРЗ 5/09 од 23.06.2010. године, са изменама од 10.05.2012. и 04.04.2014. године.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на објављивање пресуде приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,
- оптужени Зоран Вукшић,
- оптужени Слободан Стригић и
- оптужени Бранко Хрњак.

Приступили су и браниоци:

- адвокат Радмила Бјелетић, адвокат Драган Плазинић,
- Није приступио адвокат Здравко Ђукановић.

Да устанемо.

Суд је након већања и гласања донео, а председник већа објавио

ПРЕСУДУ

У ИМЕ НАРОДА

1. Опт. **ЗОРАН ВУКШИЋ**, са личним подацима као у списима предмета
2. Опт. **СЛОБОДАН СТРИГИЋ**, са личним подацима као у списима предмета,
3. Опт. **БРАНКО ХРЊАК**, са личним подацима као у списима предмета,

КРИВИ СУ

ШТО СУ:

-Као припадници СУП-а Бели Манастир, из састава полицијских оружаних групација САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, у време унутрашњег оружаног сукоба који се на овом простору унутар Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, у времену од половине 1991. до друге половине 1995. године, одвијао између наведених и других оружаних формација, састављених претежно од припаднике српске националности, те оружаних снага тадашње ЈНА до половине јануара 1992. године, с једне стране, и с друге, организованих оружаних формација Републике Хрватске – Збора Народне Гарде (ЗНГ) и МУП-а, у времену од августа 1991. године, па до краја исте године, у Белом Манастиру и на широј територији ове општине, кршећи правила међународног права садржаног у чл.3. ст.1. тач.1. под а,ц IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези чл. 13. ст.1., у вези са чл.4. ст.1. и 2. тач.а,е и х Допунског протокола уз наведену конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), према цивилном становништву несрпске националности који нису припадали ни једној оружаном формацији, нити су учествовали у војним операцијама, у наведеном периоду, и то:

I

Окриљени Зоран Вукшић

1) извршио и покушао извршити убиство појединих цивилних лица, па је тако:

Дана 10.10.1991. године, након претходног договора са окр. Зораном Маџарцем, против кога је поступак у прекиду и још једним, за сада НН припадником СУП-а Бели Манастир, да лише живота брачни пар Б , хрватске националности, сходно договореној подели задужења, Зоран Маџарац и наведено НН лице, прво су из куће у улици Иве Лоле Рибара бр.8 у Белом Манастиру извели А Б и његову супругу А Б , потом их увели у службено теренско возило СУП-а Бели Манастир и одвезли до насеља Судараш, где их је по договору већ чекао окр. Зоран Вукшић, а након што су их извели из возила, окр. Зоран Вукшић им је рекао да приђу ближе, истовремено их питајући где су им синови, да би одмах затим из револвера пуцао из непосредне близине у потиљак А Б и на лицу места га убио, а када се А Б чувши пуцањ и видевши мужа како пада, ка истом окренула и пришла, након чега јој је окр. Зоран Вукшић пришао и покушао лишити живота, тако што је оштећеној ножем задао 3 убодне ране у пределу врата, након којих се оштећена онесвестила, и тиме јој нанео тешке телесне повреде опасне по живот, којима она није подлегла, након чега су се сва тројица удаљили, оставивши оштећене на месту извршења овог злочина у уверењу да су обоје мртви,

2) извршио напад на цивилно становништво и поједина цивилна лица, па је тако:

Дана 28.08.1991. године, као припадник полицијских оружаних снага СУП-а Бели Манастир, које су заједно са снагама ТО Бели Манастир извршили напад на

насеље Козарац и цивилно становништво у њему, пуцајући из пиштоља са малог одстојања, погодио у ноге цивилно лице Ј В , кога је затекао у дворишту његове куће, што је имало за последицу тешку телесну повреду оштећеног у виду прострелних рана у пределу обе потколенице.

3) наносио повреде телесног интегритета и нечовечно поступао, па је тако:

Приликом хапшења и у просторијама СУП-а Бели Манастир повређивао телесни интегритет већег броја приведених и затворених цивилних лица, између осталих: Д С , кога је тукао ногама и палицама заједно са већим бројем НН лица, између осталих и са окр.Зоран Маџарцем, против кога је поступак у прекиду, Х М , кога је ударао пендреком, С Т , Е И , С Д , И Б , С А , П и В З , А Т и Г З , које је све ударао гуменом палицом и ногама, затим Ј Н , кога је ударао палицом направљеном од телефонског кабла, а у исто време и на истом месту је истовремено појединим цивилним лицима наносио повреде телесног интегритета и према њима нечовечно поступао, па је између осталог М Т и Ј Ћ ударао палицом по леђима и терао их да певају тзв. „четничке песме“, М М је приликом хапшења ударао неком великом батином, а по довођењу у затвор претио да ће да га убије и стављао му револвер у уста, терајући га да са осталим пева тзв. „четничке песме“, П Ф је тукао палицом све док га није оборио с ногу и држећи се за велики нож који је имао за пасом, претио да ће да га „оперише“, Д Б је ударао рукама, ногама и другим тупо-тврдим предметима по телу, наневши му тиме тешку телесну повреду у виду прелома два ребра и избијања 10 зуба, свестан да је описаним радњама и понашањем – нечовечним поступањем, изазвао код оштећених тешке душевне и телесне патње, које последице је и хтео.

II

Окривљени: Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак

-извршили убиства појединих цивилних лица па су тако:

-Дана 17.10.1991. године, а након претходног договора између окривљеног Зорана Вукшића и Зорана Маџарца против кога је поступак у прекиду, да лише живота четири члана породице Ч , хрватске националности, прво су наведеног дана у јутарњим часовима заједно са још два за сада НН припадника СУП-а Бели Манастир дошли до породичне куће Ч у месту Каранац, улица Колодворска број 2-в, па како код куће нису затекли сву четворицу из наведене породице, наредили су присутном И Ч да касније сва четворица дођу у просторије СУП-а Бели Манастир ради саслушања у вези наводне крађе свиња са једне фарме, којој наредби су се сва четворица и то В Ч , и његови синови М , И и А одазвали у послеподневним часовима, да би након тога окривљени Вукшић и Маџарац пронашли у граду окривљеног Слободана Стригића који је био задужен за управљање полицијским возилом комбијем тзв. „Марица“, рекавши му при том да пође са њима јер наводно треба да одвезу неке хрватске шпијуне на командно место у Јагодњак, на шта је овај пристао, довезавши наведено возило у предвечерњим часовима испред дворишног улаза зграде СУП Бели Манастир, након чега су окривљени Вукшић и Маџарац из

просторија СУП-а извели сву четворицу оштећених рекавши при том окривљеном Хрњаку који је иначе тог дана био помоћник у дежурној служби да и он пође са њима из истог разлога који су претходно навели и окривљеном Стригићу, што је овај прихватио, па након што су окривљени Вукшић и Маџарац увели сву четворицу оштећених у задњи део „марице“ а они сели у предњи возачки део, заједно су кренули да би после извесног времена и пређеног пута окривљени Стригић који је управљао наведеним возилом по захтеву окривљеног Вукшића скренуо са главног пута на неки споредни пут и када су стигли до рушевина напуштеног салаша Карашево, ту су стали, након чега су окривљени Вукшић и Маџарац прво извели оштећеног М Ч кога је за руку водио окривљени Маџарац а остала тројица су се кретала иза њих те пошто су прешли неколико десетина метара окривљени Вукшић је прво ножем убо оштећеног у пределу врата док га је за то време окривљени Маџарац држао за руку и косу, тако да је смрт оштећеног М Ч наступила услед задобијених повреда, након чега окривљени Стригић и Хрњак иако прећутно свесно и вољно прихватају заједничко деловање саглашавајући се са претходним и очигледно јасно показаним намераваним понашањем и поступцима окривљеног Вукшића и Маџарца у односу на још живе оштећене пошто надаље и сами учествују и битно доприносе убиству преостале тројице оштећених тако што сада заједно сва четворица изводе из „марице“ и то редом прво И , затим В , које на истом месту као у претходном случају одводе Вукшић, Маџарац и Стригић где окривљени Вукшић испалаује из свог револвера по један пројектил из непосредне близине и то И Ч у пределу главе и десне надлактице, В у пределу трупа док је за то време окривљени Хрњак стајао поред „марице“ пазећи да неко од преосталих не би побегао и на крју сва четворица изводе и одводе на исто место и последњег А где окривљени Вукшић и у овог оштећеног испалаује најмање један пројектил из свог револвера у главу, а када је овај пао, у њега, али и према осталим већ претходно погођеним и палим оштећенима и окривљени Стригић испалаује из непосредне близине више пројектила из своје аутоматске пушке, при чему је са више хитаца погодио најмање двојицу оштећених, В у пределу трупа, а А у пределу главе и трупа тако да је смрт оштећених наступила услед и то: И Ч - прострелних рана главе и десне надлактице, В Ч - вишеструких прострелних рана грудног коша и карлице и А Ч – вишеструких прострелних рана главе и трупа, након чега су се заједно вратили у Бели Манастир где су у стану окривљеног Зорана Маџарца поделили претходно одузете ствари и новац од оштећених

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и одредби чл.5., 33., 38., 41 и 50 КЗ СРЈ.

О С У Ђ У Ј Е

Опт. ЗОРАНА ВУКШИЋА, на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору

почев од 24.12.2009.године, до 09.02.2012. године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. СЛОБОДАНА СТРИГИЋА, на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.12.2009.године, до 12.02.2010.године, када је притвор према оптуженом укинут.

Опт. БРАНКА ХРЊАКА, на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.12.2009.године, до 14.05.2010.године, када је притвор према оптуженом укинут.

На основу чл.264. став 2 ЗКП, у вези чл. 262 ст. 2 ЗКП-а,

ОБАВЕЗУЈУ СЕ оптужени да накнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а,

Оштећени Ј Ч , Ж Ј , Г А , М Б , Ј Н , Г З , И Б , С Т , А Б , Ј В , упућују се да свој имовинско-правни захтев остваре у парници.

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, Апелационом суду у Београду а преко овог суда.

Седите.

Чули сте пресуду. У односу на кривично дело које је у оптужници означено под ставом I диспозитива пресуде, нећу посебно образлагати и веће остаје при свему ономе што је речено приликом образложења које се односило на пресуду објављену 19.06.2012. године. Веће овог суда и даље стоји на становишту да је Вукшић Зоран извршио напад на цивилно становништво и поједина цивилна лица, те да је извршио покушај убиства појединих цивила, ближе описано у диспозитиву оптужнице, сада и пресуде. Објашњење које је тада изнето, у потпуности остаје и веће овог суда налази да је окривљени извршио ова кривична дела. Овде бих се само осврнуо на наводе одбране и инсистирање исте да се изврши непосредни преглед А Б , ради утврђивања да ли су повреде настале од стране ножа, односно или ватреног оружја, а које је суд одбио, из разлога што је судски вештак др Душан Дуњић, како у свом налазу и мишљењу, а тако и на главном претресу дана 27.03.2013. године неспорно утврдио да су ране код оштећене настале као убодине, да нема никаквих назнака да се ради о повредама од ватреног оружја и да у свему остаје код свог налаза и мишљења.

У односу на кривично дело под II које се односи на убиство четири члана породице Ч . Суд је као и прошли пут, имао тешку улогу и задатак да утврди след догађаја, након што се возило „марица“ зауставило и почело убијање породице Ч . Ово стога што на лицу места, осим окривљених и сада покојних чланова породице Ч , није било других очевидаца овог догађаја, да након проналаска оштећених није

извршена обдукција која је извршена тек 2000. године, када су тела убијених већ била скелетизована, а окривљени су износећи своју одбрану другачије интерпретирали сам догађај, тако да у исказима окривљених постоје разлике на околности, ко је чланове породице Ч изводио из возила, ко је био крај возила када су извођени, ко је пуцао у њих и да ли су оштећени након убиства, померани. Имајући у виду ове разлике у одбранама, суд је на основу приложене фотодокументације и извршеног увиђаја, исказа сведока и налаза и мишљења судских вештака, прихватио одбране окривљених које су у сагласности са напред наведеним доказима. Неспорно је да су у кућу породице Ч у пре подневним часовима дошли Вукшић Зоран и Зоран Маџарац, према коме је поступак раздвојен, да би, како су навели, привели мушке чланове због наводне крађе свиња. Ово потврђују и сведоци Ј и А Ч, које су препознале оптуженог Вукшића, а Ј Ч је са окривљеним Вукшићем ишла и у средњу школу. У односу на Хрњака, суд није могао на неспоран начин да утврди, да је критичног дана био у дворишту породице Ч, јер сведок Ј Ч у свом исказу у истрази наводи да није познавала Бранка Хрњака и да је тек касније добила од других људи информације да се ради о Бранку Хрњаку; да је у опису овог окривљеног навела да се ради о лицу које је рошаво и са великим носем, што не одговара овде опису Хрњака. Такође, и окривљени Стригић у својој одбрани наводи да је критичног дана у дворишту видео само окривљеног Вукшића и Маџарца, а не и да је видео Хрњака, па из тих разлога, а како постоји сумња да је окривљени Хрњак био присутан, суд није могао прихватити ове наводе оптужнице. Неспорно је да су мушки чланови породице Ч у поподневним часовима отишла у станицу милиције Бели Манастир јер су виђени како од окривљеног Стригића тако и од других сведока међу којима је и сведок З који је навео да је видео да је Маџарац уводио породицу Ч у задњи део комбија. Такође је неспорно да су од стране окривљених Ч одвезени из станице и да су се зауставили на напуштеном салашу.

У односу на начин извођења и месо где су се окривљени налазили као и њихове улоге у убиствима, суд је прихватио делимично одбрану Хрњака изнету на главном претресу, а која је у сагласности са осталим доказима из којих произилази да када су возилом дошли на салаш сви изашли из возила и да је видео да су Вукшић Зоран и Зоран Маџарац према коме је поступак раздвојен, из кола извели једно лице које је било у возилу а да су затим сви отишли 20-30 метара ка разрушеном салашу и да је тада Вукшић извадио нож и посекао по врату ово лице, које је ту остављено. Овакав след догађаја делимично у својој одбрани потврђује и Стригић који наводи да је видео да је прво изведен М Ч, кога је знао јер су из истог места, и да је видео окривљеног Вукшића и Зорана Маџарца да се ово лице одвели испред возила и да није чуо никакв пуцањ, а да су се касније окривљени Вукшић и Зоран Маџарац вратили и наставили са извођењем осталих чланова породице Ч.

Суд није могао са сигурношћу утврди наводе у оптужници да је окривљени Вукшић након убода ножем у пределу врата пуцао у главу М Ч јер ниједан од окривљених у својој одбрани ово није потврдио, а суд није са сигурношћу могао да утврди околности ко је од окривљених пуцао у М Ч, да ли су повреде код окривљеног настале услед каснијег пуцања у остале чланове породице Ч, из кој је оружја пуцано, односно да ли се ради о револверском или пушчаном метку а ово нису могли да потврде ни судски вештаци у својим налазима и мишљењима, те су ови наводи у оптужници из исте изостављени, а суд је прихватио да је окривљени Вукшић Зоран убо ножем оштећеног М Ч више пута у пределу врата услед чега је дошло до смрти овог лица.

Суд није могао прихватити одбрану Стригића да док су се дешавала прва два убиства није излазио из возила и да није био присутан док су остала тројица изводили оштећене. Ово стога што је ово у супротности са одбраном Хрњака који је суд у потпуности прихватио у овом делу, као јасну и логичну и у складу са осталим изведеним доказима, имајући у виду да давањем овакве одбране окривљени Хрњак довео себе у неповољнији положај у односу на раније дату одбрану.

Суд је зато прихватио одбрану Хрњака у којој наводи да су Стригић и он све време били заједно са Зораном Вукшићем и Маџарцем, да су долазили до возила и одлазили на место где су ова лица лишавана живота од стране Вукшића, а касније се враћали по следеће лице и одводили до места где је Зоран Вукшић пуцао у ова лица, а да је Стригић након пуцања у главу А Ч од стране окривљеног Вукшића пуцао из аутоматске пушке у А Ч који је пао као и према другим оштећенима који су већ пали. Да је Стригић након пуцања у А као и друге оштећене који су већ пали пуцао из аутоматске пушке, потврђени су налазима и мишљењима судских вештака који наводе да су приликом обдукције у телу В Ч пронађена три пушчана метка калибра 7,62 милиметара, да је А Ч према налазима и мишљењима судских вештака имао повреде главе и трупа што одговара наводима одбране Бранка Хрњака, а да су ове повреде настале од оружја која испуљају зрна са високом кинетичком енергијом, међу које спада и аутоматска пушка коју је тада имао само окривљени Стригић.

У односу на убиство А Ч суд није прихватио одбрану окривљеног Хрњака да је исти убијен ван места где су убијена остала тројица чланова породице, а из разлога што су сви оштећени пронађени на једном месту, да су повреде код В и А по налазу вештака могле настати од стране пушчаних метака, тако да В Ч према налазу и мишљењу судских вештака има повреде вишеструке прострелне ране грудног коша и карлице, а А Ч има прострелне ране у пределу потиљка са задње стране и три метка у пределу тела са предње стране, што одговара наводима окривљеног Бранка Хрњака да је након што је Вукшић пуцао у А Ч у пределу главе у његовом правцу Стригић из аутоматске пушке пуцао у А Ч и у правцу осталих оштећених, а имајући у виду да су вештаци навели да су прострелне ране на телима напред наведених оштећених могле настати од стране пушчаних метака који развијају као што сам рекао, велику кинетичку енергију приликом уласка у тело, тако и да су у телу В Ч пронађени пушчани метци калибра 7,62 мм. Такође сви оштећени се налазе у делу разрушеног салаша који је ограђен зидом и издигнут од осталог земљишта па да је окривљени Стригић пуцао у А Ч ван овог ограђеног дела не би могао да погоди раније палог Винка, што доводи до закључка да је окривљени Стригић био на месту одакле је могао да пуца и у А и у остале већ погођене и пале оштећене.

Суд није могао да прихвати одбрану Стригића да је у страху пуцао у земљу поред себе и да није пуцао у правцу оштећених јер је то у супротности са напред наведеним доказима. Такође, током поступка је неспорно утврђено да је аутоматску пушку једино имао Стригић а што потврђује делимично и сам окривљени Стригић у својој одбрани. У покушају да смањи своју одговорност наводи да је тачно да је

пуцао из аутоматске пушке у земљу али из страха, што је по оцени суда нелогично и неуверљиво и срачунато на избегавање кривичне одговорности.

Да ли су тела након убиства померена, суд не искључује ту могућност јер то не искључују ни вештаци у својим налазима и мишљењима. Међутим, суд на основу досад изведених доказа закључује да су ова лица убијена на истом месту где су и пронађена. Да ли су касније лица од стране ових људи који су их пронашли и од стране увиђаја померена, то за суд у овом тренутку није битно.

Одбрана окривљеног Вукшића у којој наводи да су окривљени Хрњак и Стригић организатори и да су њих двојица извршили убиство сва четири члана породице Ч на начин како то описује Вукшић у својој одбрани односно да су их извели, прво М Ч кога су убили а затим и осталу тројицу које су одвели до места где су касније пронађени и исти стрељани, суд је одбацио и оценио као покушај избегавања кривичне одговорности. Ово стога што је овакву одбрану изнео тек годину дана након што је поступак почео и када је окривљени Вукшић био упознат са свим доказима и одбранама осталих окривљених те је тако своју одбрану могао да усклади са прикупљеним доказима. Такође је нелогично да убиство предводи Хрњак који је тек стигао у Бели Манастир, који не познаје нити овдашње становнике нити место на коме су Ч убијени а нема ни никаквих личних разлога да то учини. Наводи окривљеног Вукшића да су он и Зоран Маџарац стајали крај возила и да нису ни прилазили месту где су егзекуције извршене, само је покушај да се умањи кривична одговорност.

Требамо рећи да суд није прихватио ни наводе сведока Б Ђ да је код њега долазио окривљени Бранко Хрњак, имајући у виду чињеницу да је нелогично да лице које према наводима одбране Стригића чине „услугу“ тако што му свете сина, долази и сведочи против тог истог лица, већ је суд на становишту да је овај сведок који је позван од стране окривљеног Стригића и који је у пријатељским односима са Братом окривљеног Стригића на овај начин покушава да умањи кривичну одговорност окривљеног, односно да је окривљујући Хрњака, Вукшића и Маџарца.

Суд је ценио и одбрану окривљеног Стригића да је овај догађај пријавио како органима власти у Белом Манастиру тако касније и приликом интеграције и органима власти Републике Хрватске, па је суд остао при ранијим наводима да је окривљени Стригић на овај начин покушао да смањи своју одговорност по учињеном кривичном делу. Да је окривљени како сам наводи био у добрим односима са породицом Ч, да му је А био школски друг, исти је имао могућности да Ј односно А Ч саопшти шта се десило са члановима породице, што исти није учинио а што произилази из исказа ових сведока које су навеле да нису добиле никакво сазнање о томе шта се десило са члановима њихове породице до тренутка док нису пронађени на напуштеном салашу.

Сама чињеница да су наведена кривична дела извршена за време оружаног сукоба у Хрватској од стране припадника страна у сукобу – окривљених и да су лица која су убијена, рањена, према којима се нечовечно поступано и којима су нанете телесне повреде, лица која уживају заштиту по Четвртој Женевској конвенцији и Допунском протоколу 2 – цивилна лица која не учествују у непријатељствима те да су ова лица само зато што су друге верске и етичке припадности били убијани, наносене

им телесне повреде и нечовечно поступано, то се у овом случају ради о кривичном делу ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ за које дело је забрањена казна најмање 5 до 20 година, јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити.

Имајући у виду олакшавајуће околности на страни Зорана Вукшића да је ожењен, отац троје деце, његову животну доб, као и отежавајуће околности а то јест његова ранија осуђиваност, побуде због којих је ово кривично дело извршено као и околностима под којима су убијени чланови породице Ч, А Б и покушај убиства А Б суд је окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 20 година у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору од 24.12.2009. године, па до 09.02.2012.године, сматрајући да ће се са оваквом казном постићи сврха генералне и специјалне превенције а имајући у виду тежину кривичног дела, настале последице као и степен кривичне одговорности.

У односу на Слободана Стригића суд је од олакшавајућих околности имао у виду да је породичан човек, отац једног малолетног детета, да је неосуђиван, а од отежавајућих околности имао је у виду побуде због којих је ово кривично дело извршено, околности под којима је дело извршено, па суд налази имајући у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности, изрекао казну затвора у трајању од 10 година у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 12.02.2010.године

Имајући у виду све олакшавајуће околности у односу на окривљеног Бранка Хрњака, односно да је окривљени ожењен, породичан човек, да до сада није осуђиван као и околности под којима је дело учињено, и његово држање након учињеног кривичног дела, и како на страни окривљеног суд није нашао отежавајуће околности, суд је окривљеном Бранку Хрњаку изрекао казну затвора у трајању од 5 година а у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 24.12.2009.године, до 14.05.2010.године.

Што се тиче одлуке о трошковима суд ће донети накнадно, а оштећене је суд ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парницу јер подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ за пресуђење у том делу а утврђивање истог би довело до непотребног одуговлачења кривичног поступка.

На овакву одлуку – пресуду, странке и браниоци могу изјавити жалбу у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

То је све.

Заменик тужиоца: Дозвољавате?

Председник већа: Изволте.

Заменик тужиоца: Тражимо додатни рок од 30 дана за жалбу.

Председник већа: Добро. Да ли браниоци исто траже додатни рок?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ додатни рок за изјављивање жалбе на пресуду у року од 30 дана.

Завршено у 14:36 часова

Записничар

Председник већа-судија